

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11967/2022
27.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Милановић, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Београд, Филијала из Врања, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 778/22 од 11.04.2022. године, у седници већа одржаној 27.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 778/22 од 11.04.2022. године у делу става првог изреке којим је одбијена као неоснована жалба тужиле, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле, изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 778/22 од 11.04.2022. године у делу става првог изреке којим је одбијена као неоснована жалба тужиле.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 3825/18 од 20.01.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор туженог о апсолутној ненадлежности Основног суда у Врању за поступање у овом предмету. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да исплати тужили на име неоснованог умањења пензије у висини од 1/3 пензије за период од децембра 2015. године до 22.06.2018. године, појединачне месечне износе са законском затезном каматом, ближе одређено у изреци. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 778/22 од 11.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 3825/18 од 20.01.2022. године у ставу другом изреке у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да исплати тужили на име неоснованог умањења пензије у висини од 1/3 пензије за период од децембра 2015. године до 31.05.2018. године, износе опредељене у наведеном ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ставом

другим изреке, укинута је наведена првостепена пресуда у ставу другом изреке у делу тужбеног захтева да се обавезе тужени да исплати тужилци на име неоснованог умањења пензије у висини од 1/3 пензије за јун 2018. године почев од 01.06. до 22.06.2018. године, износ од 3.753,83 динара, са законском затезном каматом од 05.07.2018. године до исплате и у ставу трећем изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужилце, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а која се има сматрати посебном, јер се у ревизији указује на правно схватање утврђено на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 17.02.2021. године, о начину отклањања штетних последица појединачног акта наставних применом касираног неуставног или незаконитог општег акта и неуједначену судску праксу Вишег суда у Врању.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тужбеног захтева је исплата на име неисплаћених износа на основу извршене обуставе 1/3 пензије за период од децембра 2015. године до јуна 2018. године у укупном износу од 107.690,83 динара, а извршене на основу одредбе члана 4. Одлуке о утврђивању својства осигураника и обавеза плаћања доприноса за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник РС“ број 43/11), за коју је Уставни суд Републике Србије одлуком ИУО 279/2016 од 21.12.2017. године, утврдио да није у сагласности са Уставом и Законом (став први наведене одлуке).

Имајући у виду садржину тражене правне заштите и разлоге на којима је заснована правноснажна пресуда у побијаном делу у примени материјалног права на утврђено чињенично стање, по оцени Врховног суда у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, с обзиром на то да је одлука о тужбеном захтеву у наведеном делу заснована на одговарајућој примени материјалног права.

Наиме, у конкретном случају наведена одлука Уставног суда нема ретроактивно дејство, те самим тим не може се применити на период за који је тужбени захтев правноснажно одбијен, због чега нема стицања без основа у смислу члана 210. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ бр. 29/78 ... „Службени лист СРЈ“ број 31/93).

Из наведених разлога, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 2. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда (којом је одлучено у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 13.12.2018. године. Вредност предмета спора износи 107.690,83 динара, а који износ представља укупно потраживање тужиље на име главног тужбеног захтева.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиље није дозвољена.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић